

hoc modo ex potentia et habitu, vel actû, fit unum per accidens, et similiter vas argenteum deauratum est ens per accidens, et sic de cæteris.

14. Secundo ex dictis colligitur in ente uno per accidens esse varietatem, et in ea esse magis vel minus. Quoddam enim est ens omnino per aggregationem, in quo multa entia per se integra et perfecta, sine ulla unione, et sine ullo ordine congeruntur, et hoc videtur esse maxime per accidens, quia omni ex parte opponitur enti per se proprie sumpto, et hujusmodi est acervus tritici aut lapidum. Aliud vero est ens per accidens, constans quidem ex integris entibus per se, non habentibus inter se physicam unionem, habentibus autem inter se aliquem ordinem, ut est exercitus, respublica, domus, et alia similia artificialia, in quibus tanta potest esse varietas, tantaque differentia secundum magis et minus, quanta potest esse major vel minor unio inter entia per se, ex quibus constat; et hoc modo videtur magis una arbor, cui ramus alterius speciei est insitus, quam domus, et domus magis quam exercitus; et sic de aliis. Et in hoc ordine collocandi sunt liquores misti, ex simplicibus imperfecte alteratis compositi, ut vinum lymphatum, oximel, etc. Quo etiam fit ut, licet hæc simpliciter et absolute sint entia per accidens, tamen respective, id est, comparatione illius entis, quod est unum per meram aggregationem, soleant hæc interdum vocari entia per se. Nam, quia media participant aliquid de extremis, comparatione illorum solent diversis nominibus appellari; hujusmodi autem entia conveniunt aliquo modo cum entibus per se, quatenus in aliqua forma, vel habitudine uniuntur, et ideo ita aliquando nominantur. Quomodo videtur locus Aristoteles, in citato loco 5 Metaphys. Tamen hæc consideratione et comparatione ens compositum ex substantia et accidente sibi inherente, multo magis videtur posse vocari ens per se; hoc enim est tertium genus entium per accidens, quod magis videtur recedere ab illo primo et infimo ente per aggregationem, magisque accedere ad unum per se, quia et ea, quibus constat, non distinguuntur supposito, sicut in aliis, et habent inter se majorem physicam unionem, et unum revera est in potentia ad aliud, quamvis accidentali, et alterum natura sua est ordinatum ad aliud, et in unione ad illud habet suam perfectionem connaturalem, in quibus omnibus hujusmodi

ens imitatur illud, quod est proprie ac per se unum; quamvis simpliciter et absolute unum per accidens sit.

De uno simpliciter et secundum quid.

15. Tertio ex dictis explicantur facile aliæ divisiones unius. Quoddam enim dici potest unum simpliciter, aliud secundum quid. Unum simpliciter, proprie et in rigore dicitur id, quod est unum per se; reliqua vero omnia possunt dici unum secundum quid, quod ex ipsis terminis videtur manifestum; ideo enim ens per se unum ita appellatur, quia habet unitatem simpliciter et absolute; reliqua vero quia ab hac unitate recedunt, dicuntur per accidens. Patet etiam hoc ex definitione unius; est enim ens indivisum in se; illud ergo, quod est indivisum simpliciter, erit unum simpliciter; quod vero est simpliciter divisum in se, et solum habet aliquam indivisionem in ordine ad aliquem finem, vel ad aliquam formam, erit tantum unum secundum quid, et ita contingit in his, quæ solum per accidens sunt unum, ut ex dictis patet. Aliter Greg., in 1, dist. 24, quæst. 1, et ibi alii nominales, dicunt solum ens simplex esse unum simpliciter, quia, ut sit unum simpliciter, necesse est ut nihil sit in ipso, quod non sit ipsum; sed hæc definitio gratis est ab ipsis conficta, et juxta illam solus Deus esset unum simpliciter. Item repugnat Aristoteli, 10 Metaph., loc. cit., distinguenti unum in indivisibile et indivisum tantum. Pugnat enim cum communi modo concipiendi et loquendi; nam ens quamvis compositum per se et simpliciter dicitur; cur ergo non diceretur etiam simpliciter unum? Item tale ens non est multa simpliciter; ergo erit unum simpliciter, quia hæc duo immediate opponuntur, et quasi contradictorie. Denique hæc ratione docent Theologi Christum, ut compositum ex Deo et humanitate, esse unum simpliciter.

16. Hic tamen duo videntur observanda: primum, aliud esse dicere, rem aliquam esse unam simpliciter vel secundum quid, aliud vero duas res esse unum, ad eum modum quo anima et corpus dicuntur esse una humanitas, vel plures homines unus. Nos hic priori modo loquimur; nam ille est proprius et absolutus, id est, secundum absolutam considerationem entis et unius, secundum quam rationem unum est passio entis, et non secundum comparationem, vel respectum unius rei ad aliam; imo nec secundum comparationem rationisejusdem rei ad seipsam, quia: ut su-

pra dicebam, hæc relatio rationis identitatis non est de ratione unius, quæ absoluta est. Posterior autem loquendi modus, ut sit verus, non tam formalis quam causalis esse debet, ut patet in dictis exemplis; nam materia et forma proprie ac formaliter revera non sunt unum, sed componunt unum; et similiter plures homines non tam sunt populus, quam componunt unum populum, et sic de aliis; atque ita illa unitas, quæ in multis reperitur, qualiscunque illa sit, supponit prius secundum rationem ens aliquod ex illis constitutum, quod proxime et immediate unum denominetur, et hoc sensu intelligendum est quod dici solet, plura simpliciter esse unum secundum quid, ut iterum attingemus sectione sequente.

17. Secundo observandum est, hic esse sermonem de unitate rei, et non de unitate rationis; nam unitas rationis (cum non sit in rebus, sed ab intellectu) proprie non comprehenditur divisione posita; si tamen quis velit hanc unitatem ad dictam divisionem revocare, hæc erit unitas maxime secundum quid, et hujusmodi est unitas generis, speciei, etc., quatenus per mentis comparationem et denominationem efficitur, quæ etiam potest esse major vel minor in suo ordine, prout majorem vel minorem indivisionem secundum rationem includit, seu prout fundatur in majori vel minori convenientia in rebus illis inventa. An vero hoc fundamentum, quod in rebus antecedit, nomen unitatis mereatur, dicemus postea.

18. Et hinc ulterius explicati manent alii termini, quibus aliqui utuntur, ut videre est in Fonseca, dicta quæst. 5, sect. 6, scilicet, quod unum interdum dicitur de aliquo absolute, interdum comparate, ut quod est unum secum, vel unum cum Petro in ratione hominis vel animalis, etc. Item, quod interdum aliquid dicitur unum in se, et secundum propriam rationem, ut Petrus dicitur unus numero; interdum vero dicitur aliquid unum in superiori vel inferiori ratione, ut animal in ratione viventis, vel in homine. Sed hæc revera impropria sunt, nam unum proprie, absolute tantum dicitur; illa vero comparata unitas non est unitas secundum rem, sed vel identitas secundum rationem, vel similitudo, fundata in aliqua unitate, vel certe est unitas secundum rationem. Et similiter, nullum ens dicitur unum proprie, nisi secundum propriam rationem suam; nam secundum superiorem aut inferiorem rationem non dicitur

aliquid unum, nisi fortasse secundario, et ratione alterius.

19. Ultimo vero annotare oportet, aliquam unitatem posse considerari in rebus, quæ conveniat enti ratione suæ entitatis, seu in illa præcise considerata; alia vero unitas intelligi potest conveniens uni enti per aliud ens sibi adjunctum; ut, verbi gratia, in materia (ut supra dicebamus), intelligimus unitatem entitativam, convenientem illi in sua entitate, et ex vi ejus, etiamsi præcise consideretur, et mente separetur a quantitate; et quolibet alio accidente; alia vero unitas intelligitur in materia ratione quantitatis, a qua dicitur una quantitative seu numeraliter; et idem considerari potest in albedine, et in aliis entibus corporeis; nam in immaterialibus tantum prior modus unitatis reperitur. Unitas ergo immediate conveniens entitati per seipsam dici potest unitas per se, non in sensu quo supra locuti sumus de ente et uno per se, sed ut per se distinguitur contra per aliud, qui modus unitatis in omni ente, eo modo quo ens est, reperitur, ita ut etiam ens per accidens, eo modo quo unum est per se, et non per aliud, habeat eam unitatem, et ideo hæc unitas est, quæ per se convenit enti, ut ens est; et ad tollendam æquivocationem posset dici unitas intrinseca, seu entitativa; alia enim unitas, quæ per aliud convenit, accidentaria est, et quasi extrinseca, seu denominativa, de qua plura in sectione quinta.

SECTIO IV.

Utrum unitas sit adæquata passio entis, et de divisione entis in unum et multa.

1. Hactenus solum declaravimus rationem unius, et varios modos ejus; quia vero tota hæc disputatio eo tendit, ut ostendamus, hanc passionem enti convenire, duo agenda supersunt. Primo, ut declaremus quomodo hæc proprietas convertatur cum ente, et sit adæquata passio ejus. Secundo, ut declaremus cuinam unitati hoc conveniat, quod præstabitur sectione sequente.

2. Circa primum, ratio dubitandi est, quia ens dividitur per unum et multa, ut constat ex Aristotele, 10 Metaph., cap. 4, et ex D. Thom., 1 part., quæst. 11; imo multi contendunt, hanc esse primam divisionem entis, ut late Soncin., 10 Metaph., quæst. 1; sed membrum dividens non potest converti cum diviso; ergo neque unum cum ente; ergo non est passio ejus. Et confirmatur; nam unum

et multa opponuntur, teste Aristotele supra; ergo non possunt eidem convenire; ergo ens, quod est multa, non est unum; ergo unum non est adæquata passio entis.

3. In hoc dubio breviter dicendum est, unitatem seu unum esse adæquatam passionem entis. Ita sumitur ex Aristotele, 4 Metaph., c. 2, text. 3, dicente, ens et unum se invicem sequi. Idem docuit Plato in Parmenide, dicens: *Neque ens unum, neque unum ensi deest, sed duo hæc potius per omnia cœquantur.* Idem D. Thomas, 1 p., quæst. 11, art. 1 et 2, et omnes philosophi. Et ratione patet primo, quia inter passiones entis primo loco ponitur unum, ut supra vidimus; ergo oportet ut convertatur cum ente, quia de ratione passionis proprie dictæ est, ut sit adæquata subjecto suo, et ideo unum inter transcendentia ponitur, sicut ipsum ens. Secundo ex re ipsa declaratur, quia unitas vera et realis supponit, vel includit entitatem, ut supra visum est; nam quod nihil est, neque unum dici potest, nisi æquivoce et per denominationem extrinsecam; sed ad omnem entitatem, ut entitas est, consequitur, seu necessario conjungitur indivisio in se; nam si sit actu divisa, quatenus talis est, non est entitas, sed entitates; ergo ratio unius adæquate currit cum ente. Tertio, quia omne ens est simplex aut compositum; simplex non solum indivisum est, sed indivisibile, quatenus simplex est; compositum vero, ut tale est, etiam est indivisum; nam si actu divisum sit, non erit compositum. Ergo omne ens, tam simplex quam compositum, unum est; quod autem nec simplex nec compositum est, ens non est; sed vel nihil erit, vel plura entia.

Explicatur divisio entis in unum et multa.

4. Ad rationem ergo dubitandi positam respondet Div. Thomas, 1 part., quæst. 11, art. 1, ad 2, id, quod est uno modo indivisum, alio modo posse esse divisum, et quod sub una ratione est multa, sub alia esse posse unum: *Et hac ratione (inquit) ens dividitur per unum et multa, tanquam per unum simpliciter et multa secundum quid; nam et ipsa multitudo non contineretur sub ente, nisi contineretur aliquo modo sub uno.* Affertque Dionysium, ult. cap. de Divinis nominibus, dicentem, *non esse multitudinem, quæ non participet aliquo modo unitatem; nam, quæ sunt multa partibus, sunt unum toto; et quæ sunt multa accidentibus, sunt unum subjecto,* etc. Ex qua responsione intelligitur primo, for-

maliter et proprie loquendo, ens non dividi in multa, ut multa sunt actu et formaliter, quia hujusmodi multa quatenus talia sunt, revera non sunt ens, sed entia.

5. Duplici ergo modo potest multitudo poni in divisione entis: primo si non intelligatur de multitudine actuali, id est actu divisa, quæ sola proprie est multitudo, ut constat ex 5 Metaph., cap. 13, text. 18, sed de multitudine in potentia tantum, quomodo in continuo dicitur esse multitudo partium integrantium aut punctorum, et in natura humana multitudo partium essentialium. Et hoc modo videtur intellexisse Div. Thom. divisionem, cum dicit ens dividi per unum et multa, tanquam per unum simpliciter, et multa secundum quid; nam illud est unum simpliciter, in quo non sunt multa actu divisa, et e converso, illa dicuntur multa secundum quid, quæ in re non sunt actu divisa, seu disjuncta, sed potentia tantum. Unde in hoc sensu membra hæc, per se loquendo, non est necesse re distinguere, sed ratione tantum; idem namque ens, quod est unum simpliciter, est multa secundum quid, seu in potentia, ut in exemplis positus constat; nisi velimus ea membra cum præcisione seu exclusione intelligere, hoc modo, aliquod ens ita esse unum, ut nullo modo sit multa, neque actu, neque potentia; aliud vero ita esse unum, ut sit etiam multa secundum quid, seu potentia aut accidentaliter, quo sensu coincidet illa divisio cum divisione entis seu unius in simplex et compositum. Et juxta hanc interpretandi rationem facile constat, divisionem hanc nihil obstare adæquationi entis et unius; nam illa multitudo non excludit unitatem simpliciter. Denique in hoc sensu potest intelligi in ea divisione dividi ens, non ut commune est ad ens per se et per accidens, sed ipsum ens per se, quia inter entia per se dantur aliqua, quæ, licet sint unum actu, possunt tamen esse multa potestate.

6. Alio vero modo potest illa divisio exponi de multitudine simpliciter ac proprie, quomodo videtur intellexisse Cajetanus, cum ait, illa verba D. Thomæ, dict. solut. ad 2, *ens dividi per unum et multa, tanquam per unum simpliciter, et multa secundum quid,* ita esse intelligenda, ut *simpliciter* et *secundum quid* non cadant super unum et multa, sed super verbum *dividitur*, id est, ita dividitur ens per unum et multa, ut unum simpliciter sit ens, multa vero secundum quid. Atque hoc modo e contrario dicendum est, multitudinem poni

in divisione entis, quatenus contingit, ea, quæ sunt multa simpliciter, esse unum secundum quid. Unde aliud membrum intelligitur de uno simpliciter et absolute; atque hoc sensu membra illa non ratione tantum, sed re ipsa semper distinguuntur, quia includunt oppositionem contradictoriam seu privativam ex parte divisionis; nam multa simpliciter sunt, quæ in se sunt actu divisa; unum vero, quod non est in se actu divisum. Et juxta hunc etiam sensum coincidunt hæc divisio cum illa, qua dividitur ens in unum simpliciter, et unum secundum quid; nam multa simpliciter non dividunt ens, nisi quatenus sunt unum secundum quid. Quo etiam fit ut divisum in hac divisione sic explicata non sit ens per se, sed quod dividitur in ens per se, et per accidens; nam omne ens per se est unum simpliciter; multa autem non dicuntur unum secundum quid, nisi quatenus ens aliquod per accidens constituunt, et ita non possunt in divisione entis poni, nisi saltem sub ratione entis per accidens; ergo divisum in ea divisione non potest esse ens per se; nam repugnaret uni membro ut converteretur cum alio; debet ergo esse ens abstractens a per se et per accidens. Atque ita tandem intelligitur, quomodo prædicta divisio non repugnet adæquationi unius et entis; nam ad eam spectat ut ita unumquodque sit unum sicut ens, ita ut, si fuerit ens per se, sit etiam unum per se; si vero ens sit per accidens, sit etiam unum per accidens, et sicut ens abstracte potest significari, ita et unum, et ideo, sicut ens in hoc sensu dividitur in unum et multa, ita et ipsum unum posset eodem modo dividi; nam, ut dixi, perinde est ac si dividatur in unum simpliciter, et unum secundum quid.

SECTIO V.

An divisio entis in unum et multa sit analogica.

1. Ex his, quæ dicta sunt, facile possunt definiri nonnulla dubia, quæ de hac divisione tractari solent ab auctoribus. Primum est, an hæc divisio sit analogica, vel univoca.

2. Respondetur, si intelligatur in posteriori sensu, esse analogam, et fere æquivocam, quia divisio entis in ens per se, et ens per accidens, cui prædicta divisio æquivaleret in illo sensu, ut dictum est, analogica est, analogica quadam proportionalitatis, ita ut enti sic sumpto non respondeat unus communis conceptus, quia ens per accidens, ut sic, revera

non est ens, sed entia, solumque appellatur ens propter quamdam proportionem, vel imitationem entis per se. Probat hanc sententiam imprimis ex Aristotele, libro quarto Metaphysicæ, capite secundo, in fine, ubi aperte docet, hic intervenire analogiam. Deinde ratione, quia quæ sunt multa simpliciter, non sunt unum simpliciter; nam hæc duo prorsus opponuntur; ergo neque sunt ens simpliciter; nam ens et unum, si eadem proportionem sumantur, convertuntur; ergo ens non dividitur univoce in unum et multa, sed analogice. Et hoc significavit D. Thomas, 1 part., q. 11, art. 1, ad 2, juxta expositionem Cajetani supra adductam et declaratam. Deinde, quod hæc analogia tanta sit, ut diximus, declaratur in hunc modum: quia esse indivisum, est de ratione unius; sed hæc indivisio non reperitur in hujusmodi uno per accidens, nisi valde analogice, et fere æquivoce, quia in eo reperiuntur multa actu divisa, et indivisio solum est secundum quamdam apprehensionem vel habitudinem; ergo ratio unius non convenit tali multitudini, nisi per quamdam proportionalitatem seu imitationem; ergo ratio entis eodem modo illi convenit, quia, ut dictum est, ens et unum sibi invicem cum proportionem respondent. Item, quia ens dicitur ab essentia, vel ab existentia; in illa autem multitudine non est essentia, neque existentia, sed potius essentia et existentia.

3. Dices, hoc ad summum procedere de his quæ ita sunt multa simpliciter, ut nullo modo sint unum nisi per aggregationem, ut in acervo lapidum, etc., quia ibi revera non est unitas, sed propinquitas quædam, quæ non nisi per quamdam proportionalitatem potest vocari unitas, ut recte declaratum est. Tamen in aliis entibus per accidens, quæ habent aliquam unionem, vel coordinationem partium, ratione cujus possunt aliquo modo dici unum per se, ut supra diximus, non videtur procedere ratio facta, nec intercedere tanta analogia; nam hæc videntur comprehendi sub uno conceptu unius transcendentaliter sumpti; nam habent unitatem aliquam realem, et indivisionem quæ in ipsis rebus fundatur.

4. Respondetur, hoc quidem esse probabile, præsertim quando intercedit physica et realis unio, ut est inter substantiam et accidens, ipsi intrinsece inhærens; nam in tali composito, sicut est vera et physica unio, ita est aliqualis unitas realis, quæ licet non sit tanta, quanta est in substantiali composito, habet tamen cum illa realem convenientiam, qualis est

etiam inter illas uniones; illa ergo sufficiet, saltem ad unitatem conceptus, esto illa sit cum aliqua analogia, quod pendet ex infra dicendis de analogia entis. De aliis vero entibus artificialibus res est magis dubia, quia non intercedit ibi unio realis et physica, et consequenter nec indivisio realis; ergo nec convenientia realis in unitate, quæ sufficiat ad unitatem conceptus in ratione entis, vel unius. Nihilominus tamen oppositum potest facile defendi, quia illamet compositio cum aliqua conjunctione, vel coordinatione, est aequalis unio, quæ sufficit, ut hæc entia concipiantur ut aliquo modo per se una, propter quod supra diximus, probabile esse sub ea ratione directe contineri sub objecto metaphysicæ, et de illis ut sic posse esse scientiam; hoc ergo etiam satis erit, ut sub uno conceptu transcendentali unius concipi possint.

5. Atque hinc a fortiori sequitur, si divisio illa intelligatur in priori sensu supra explicato, ita ut divisum sit ens per se rigore dicitur, in unum, quod nullo modo est multa, et unum, quod est multa in potentia, sic multo magis dividi unum secundum communem quemdam conceptum unius per se, seu simpliciter, quia esse multa illo modo, scilicet, in potentia, non excludit unitatem simpliciter, ut dictum est; non tamen videtur excludenda omnis analogia ab illo conceptu, quia Deus, qui in illo continetur, sicut non est univoce ens, ita nec videtur univoce unus cum cæteris creaturis.

6. Posset autem probabiliter dici, quamvis unum, quoad positivum, quod includit, vel connotat, non dicatur univoce de Deo et creaturis, tamen quantum ad negationem inclusam, non repugnare quod dicatur univoce, quia alia prædicata negativa possunt univoce dici de Deo et creaturis. Ut, verbi gratia, esse immateriale, ut præcise dicit negationem et carentiam materiæ primæ, æque convenit Angelis ac Deo, quamvis positivum fundamentum illius carentiæ non sit in eis univoce; sic ergo videtur dici posse de negatione divisionis, quam dicit unum. Dices, hoc ad summum procedere de rebus indivisibilibus ut sic, verbi gratia, de Angelo. Sed contra primo, quia si semel conceditur unum transcendens dici univoce de Angelo et Deo, inde sumitur argumentum, dici etiam univoce de homine, verbi gratia, quia licet homo non sit tam perfecte unus sicut Angelus, tamen est univoce unus; ergo si Angelus est unus

univoce cum Deo, etiam homo erit univoce unus cum utroque. Secundo ratione a priori id patet, quia unum præcise dicit negationem actualis divisionis; sed hæc negatio integre et perfecte reperitur in ente propriissime et per se uno, etiamsi compositum sit. Quod autem in substantia indivisibili aliquid amplius præter illam negationem reperiatur, pertinet quidem ad majorem quamdam perfectionem entitatis, vel unitatis, non tamen sufficit ad analogiam in ratione unius. Unde, cum alias respectu hujus negationis non sit propria dependentia, vel causalitas nisi ratione fundamenti, nulla videtur esse in ea sufficiens ratio analogiæ. Tertio idem confirmatur, quia alias materia prima, verbi gratia, esset perfectius unum, quam substantia composita; et idem argumentum fieri potest de anima, imo et de quolibet accidente simplici, respectu substantiæ compositæ, et de puncto respectu quantitatis; nam respectu omnium sequitur unum esse analogum, et per prius dici de simplici, quamvis imperfectissimo ente.

7. Sed, licet hæc probabiliter dicta sint, nihilominus simpliciter dicendum est, unum transcendens analogice dici de Deo et creaturis, et de his omnibus de quibus ens analogice dicitur, quia (quidquid sit de negatione) unum non dicit de formali solam negationem, ut supra visum est, sed entitatem seu essentiam indivisam, et ideo ubi essentia univoce non est, nec realis unitas potest esse univoca. Item, quia, ut Aristoteles dixit, 4 Metaph., text. 2, quod ad rem attinet, idem est dicere unum et ens unum; ergo quod non est simpliciter ens, non potest esse simpliciter unum; ergo, quod fuerit analogice ens, erit etiam analogice unum. Hoc autem maxime habet verum in Deo, in quo non solum essentia ut sic est alterius ordinis, sed etiam ut fundat negationem unius, habet perfectionem quamdam alterius rationis et ordinis. In illis autem entibus, in quibus licet essentia sit imperfectior, tamen, ut fundat negationem divisionis, habet quemdam excessum simplicitatis seu indivisibilitatis, aliquo modo dici potest esse perfectior ratio unius quoad negationem, non vero simpliciter, propter rationem dictam. Et hinc rursus confirmatur quod supra dictum est, unum non dicere de formali solam negationem, sed entitatem sub negatione.

SECTIO VI.

Quomodo unum et multa opponantur.

1. In hac re Aristoteles, lib. 4 Metaph., c. 2, unum et multa significat privative opponi. At vero, lib. 10, cap. 1, sentit neque opponi relative, quia unum non dicitur ad aliud; nec contradictorie, quia neutrum est mera negatio, neutrum enim vere dici potest, tam de his quæ non sunt, quam de his quæ sunt; nec mere privative, quia neutrum consistit in sola privatione, sed aliquid dicit positivum; nec denique mere contrarie, quia includunt formaliter aliquam negationem; unde concludit, opponi quodammodo contrarie, et quodammodo privative. D. Thomas autem, 1 part., quæst. 11, art. 2, sentit hanc oppositionem magis accedere ad privativam, quia unum (inquit) opponitur multis, sicut indivisum diviso.

2. Ut hoc tamen amplius explicetur, considerandum est, multa dupliciter posse comparari ad unum: primo, ut multa sunt; secundo, ut sunt aliquo modo unum; quomodo diximus, multitudinem esse membrum dividens ens in ea partitione, qua dividitur in unum et multa. Quapropter, formaliter loquendo de multitudine, ut est membrum illius divisionis, differt ab uno simpliciter dicto, tanquam imperfectum a perfecto, et ita sunt tanquam duæ rationes disparatæ et distinctæ. Sicut, si consideremus numerum sub ratione unius quantitatis discretæ, vel ponamus illum habere unam rationem formalem ut sic, distinguetur ab unitate tanquam quædam ratio formalis distincta a ratione formali unius, sicut solent distingui duæ naturæ, vel species disparatæ, vel sicut distinguitur linea a puncto. At vero considerando multitudinem ut multitudo est, et mera aggregatio plurium, sic considerare possumus, vel illud tantum quod positivum est in unitate et multitudine, et ita se habent ad modum totius et partis, quia multitudo ex unitatibus hoc modo resultat; vel considerare possumus negationem inclusam, et sic utrumque includit negationem aliquam; multitudo enim, multa positiva entia dicendo, includit hanc negationem, quod unum non sit aliud, quæ dici potest negatio identitatis; unum vero dicit negationem divisionis. Et ita videntur mutuo opponi privative secundum diversas rationes; nam unum includit negationem divisionis, quæ est de ratione multitudinis; multitudo vero includit

negationem identitatis, seu realis conjunctionis, quæ est de ratione unitatis. Tamen, quia multitudo includit unitatem, et requirit indivisionem in singulis unitatibus, quibus ipsa multitudo constat, unum vero e contrario non includit multitudinem, nec divisionem, quæ est de ratione multitudinis, sed potius removel illam, ideo simpliciter dicitur unum opponi multitudini per modum privationis, potius quam e converso.

3. Unde, licet D. Thomas supra, ad 2, dicat unitates componere multitudinem, secundum id quod habent de entitate, non secundum id quod habent de indivisione, quod aliis locis repetit, ut quæst. 9 de Potent., art. 7, ad 10 et 14, hoc tamen intelligendum videtur cum proportione, scilicet, de multitudine, quatenus positivum quid est. At si considerentur omnia quæ includit multitudo, aliter dicendam videtur; nam, ut idem D. Thomas ait, 1 part., q. 11, art. 2, ad 4, et d. quæst. de Potent., art. 7, ad 15, *in intellectu multitudinis includitur ens divisum ab alio*, et quod utrumque ipsorum in se sit unum; *quantumcunque enim (ait) aliqua intelligantur divisa, non intelligitur multitudo, nisi quodlibet divisorum intelligatur esse unum*, et consequenter indivisum; sequitur ergo unum componere multitudinem quoad omnia quæ sunt de ratione ejus, non solum ratione positivi, sed etiam ratione negationis, quam dicit unum, quia non solum est de ratione multitudinis, quod una res non sit alia, sed etiam quod singulæ in se indivisæ sint, quia aliqui non componerent certam et determinatam multitudinem. Neque satis intelligo quid sibi velit Cajetanus circa prædictam solutionem ad secundum D. Thom., dicens, multitudinem formaliter ex unitatibus formaliter consurgere, et consequenter ex negationibus, et nihilominus indivisionem unitatis non concurrere ad componendam multitudinem, in quantum exercet privationem divisionis, sed in quantum habet entis rationem. Quid est enim privationem habere entis rationem? Si enim hoc dicitur solum ratione entitatis, in qua fundatur, repugnat priori dicto ejus, et rationia nobis factæ; si autem negatio dicatur habere rationem entis, quatenus potest per modum entis concipi, sic est impertinens divisio, quia hoc solum habet per denominationem extrinsecam, et sic negatio potius est ens rationis tantum, quam habeat rationem entis realis, de quo Cajetanus loquitur.

4. Denique comparari possunt unum et

multa in ratione mensuræ et mensurati, et hoc modo habere possunt oppositionem relativam, sive illa sit relatio realis, sive rationis, quod magis videtur, quia hæc ratio mensuræ solum videtur consistere in quadam extrinseca denominatione, magisque fundari in nostra apprehensione, et usu ac modo cognoscendi, quam in aliqua relatione vel habitudine quæ in re sit. Unde D. Thomas, dict. art. 2, hanc oppositionem mensuræ et mensurati tribuit unitati quantitativæ respectu numeri, qui est in quantitate, non vero unitati et multitudini transcendentali, quod non video cur dici potuerit, nisi in ordine ad usum humanum, seu secundum quamdam denominationem inde resultantem; nam, si res ipsæ secundum se considerentur, eandem proportionem servat unum transcendens ad suam multitudinem, quam unum numerale seu quantitatis ad suum numerum, quia est principium ejus, et illam componit, unde et per illud etiam mensurari potest.

SECTIO VII.

An unum sit prius quam multa, et indivisio quam divisio.

1. Thomistæ in hac re diverso modo loquuntur de unitate et multitudine, divisione et indivisione. Aiunt enim, unitatem natura sua esse priorem multitudine, quod est certum et per se manifestum, tum quia, per se loquendo, unum est independens a multitudine in omni genere; non enim unum pendet a multis, sed multa ab uno, neque unum definitur per multa, multitudo autem definitur per unitatem; tum etiam quia unum est principium, et componit multitudinem; unde etiam quoad subsistendi consequentiam non convertuntur; nam, si est multitudo, necesse est ut sit unitas, non vero e converso.

2. De divisione autem et indivisione aliqui dicunt, divisionem esse natura sua priorem indivisione, et unitate. Ita docet Soncin., lib. 4 Metaph., quæst. 23, ad 6, et 10 Metaph., quæst. 4; et Javel., ibi, quæst. 6; Cajetan. autem, 1 part., quæst. 11, art. 2, circa ad 4, utitur distinctione vix intelligibili; ait enim quod divisio est prior unitate simpliciter secundum se, in esse tamen intelligibili, et quod est posterior unitate simpliciter, id est, secundum esse simpliciter, quod est esse in rerum natura. Priorem partem probat, quia affirmatio est prior negatione; sed esse unum est esse hoc, et non esse non hoc; ergo divi-

sio inter illa extrema contradictoria præcedit naturaliter unitatem; secundum autem probat, quia negatio unius entis ab alio, quæ est negatio realis, est posterior unitate; ex quibus rationibus intelligitur sensus prioris distinctionis a Cajetano propositæ; nam per negationem in esse intelligibili videtur intelligere divisionem entis a non ente, et uniuscujusque entis a tali non ente, quam alii vocant negationem rationis tantum; per negationem autem secundum esse rei intelligit divisionem unius entis ab alio, quæ vocari solet negatio realis. Sed, ut ex supra dictis constat, divisio, quam negat unitas per se primo, neutra ex his est, sed est negatio divisionis realis ipsius entis in se ipso, et de hac divisione inquiritur an sit prior vel posterior indivisione.

3. Et mihi quidem videtur hujusmodi divisionem nullo modo esse priorem secundum rem, quam unum, vel indivisionem in illo inclusam; nam, si hæc duo generatim, et in tota sua latitudine comparemus, prius est ens aliquod esse in se indivisum, quam quod sit aliqua divisio unius entis ab alio, vel alius entis in seipso; si vero illas comparemus in singulis entibus, unumquodque ex natura sua prius habet in se indivisionem quam divisionem. Quæ ergo divisio, aut in quo subjecto, dicitur aut est secundum se prior indivisione, seu unitate? Deinde, nulla est ratio quæ contrarium suadeat, quia, quamvis indivisio opponatur divisioni per modum privationis, non propterea necesse est divisionem esse priorem: primo quidem, quia, licet in his quæ proprie et in rigore privative opponuntur, habitus natura sua sit prior negatione, quia talis privatio solum est in subjecto apto nato, quod natura sua prius respicit habitum quam privationem, in privatione autem late sumpta et impropria, qualis est indivisio unius, ut explicatum est, non est necesse ut habitus sit prior negatione; ut, licet immateriale privative sumptum negationem dicat, simpliciter prius est esse immateriale in rebus, quam esse materiale, quia non dicit privationem proprie dictam, et in subjecto apto nato, quod ex se prius postulet esse materiale quam immateriale; et in homine, verbi gratia, prius est generationis ordine, ut dentibus careat, quam quod illos habeat, quæ carentia, licet pro tempore infantie non habeat propriissimam privationis rationem, magis tamen ad illam accedit quam negatio divisionis, quam dicit indivisio unius; ergo

multo minus necesse est ut in præsentī divisio sit prior natura sua indivisione. Et ideo D. Thomas, 1 part., quæst. 11, art. 2, ad 4, recte docuit, divisionem esse priorem unitate, non simpliciter, sed secundum rationem nostræ apprehensionis.

4. Comparando ergo hæc duo secundum se, et ex natura sua, sicut unitas multitudine, ita indivisio est prior divisione; quoad nos vero dicitur prior divisio indivisione, quia, cum indivisio cognoscatur ut negatio, necesse est ut prius apprehendatur id cujus est negatio, quia semper quoad nos affirmatio antecedit negationem; hoc autem intelligendum erit de indivisione sumpta formaliter pro negatione, vel pro fundamento negationis, juxta varios modos explicandi indivisionem unius, quod supra tractavimus. Et eodem modo loquitur Aristoteles, lib. 10, text. 6, de uno seu indivisione ejus respectu multitudinis; ait enim multitudinem esse ratione priorem propter sensum, in quo ultimo verbo satis declarat se loqui de prioritate quoad nos, et ita exposuit ibi D. Thom., lect. 4. Et declarat id intelligendum esse de multitudine ratione divisionis tantum; nam, si sumatur multitudo secundum totum id quod est de ratione ejus, sic etiam quoad nos multitudo est posterior, quia nihil aliud est (inquit) quam aggregatio unitatum. Unde, licet ea, quæ sunt divisa, multa sint, non habent tamen rationem multorum, nisi postquam huic et illi attribuitur quod sit unum.

SECTIO VIII.

An divisio entis in unum et multa sit prima omnium.

1. Scotus, in 1, dist. 8, quæst. 3, et in Quodl., quæst. 5, art. 1, negat hanc esse primam divisionem entis, sed aliam, qua dividitur ens in finitum et in infinitum, quia hæc duo membra contrahunt formaliter ens in quantum ens; alia vero contrahunt ens in quantum unum; ergo prior est illa divisio quam hæc. Consequentia patet, quia, sicut prior ratio entis quam ratio unius, ita etiam prior est divisio, quæ convenit enti ut ens, quam quæ convenit enti ut unum est; illa enim divisio quasi per se primo convenit enti, hæc vero per se secundo; sicut si in homine esse possent varii modi rationalitatis et risibilitatis, prior esset divisio hominis per modos rationalitatis, quam per modos risibilitatis. Antecedens verò quoad primam partem de-

claratur, quia essentia est, quæ constituit ens in quantum ens; ergo prima diversitas essentialium ut sic, est etiam prima divisio entis in quantum ens est; sed una essentia, ut essentia, differt ab alia, quatenus illa est tantæ perfectionis essentialis, alia vero majoris vel minoris, et hæc est prima ratio, qua posita, et præcis omnibus aliis, manet diversitas essentialium, et illa ablata non manet; hoc autem genus diversitatis primo ac per se reperitur inter essentiam infinite perfectam, et omnes alias finitas; ergo prima divisio entis est illa in finitum et infinitum. Altera vero pars antecedentis patet ex supra dictis, quia illa duo membra, scilicet, unum et multa, ut possint dividere ens, oportet ut æquivalent divisioni entis in unum simpliciter, et unum tantum secundum quid, vel in unum per se, et unum per accidens; sed hæc divisio formaliter sumpta, est divisio entis ut unum est; ergo. Quod si quis contendat, etiam ens ut ens posse dividi per illos duos modos unitatis, idem poterit redire argumentum; sic enim ista divisio erit quasi denominativa (ut sic dicam), nam erit divisio per proprietatem entis; cum tamen prior sit essentialis, seu per modos per se primo et essentialiter contrahentes ens.

2. At vero Thomistæ contendunt, primam divisionem entis esse in unum et multa, seu in ens per se, et per accidens. Ita tenet Soncin., 10 Metaph., q. 1, qui hoc tribuit D. Thomæ, 1 part., q. 11, art. 2, ad 4, et in 1, d. 24, q. 1, art. 3, quoniam dicit, quod primo cadit in intellectu esse ens, secundo divisionem, tertio unum, quarto multitudinem. Fundamentum est, quia unum est prima passio adæquata entis ut ens est, conveniens illi etiam ut abstrahit a finito vel infinito; ergo prius convenit enti, quam finitum vel infinitum. Sed imprimis ex loco illo D. Thomæ nihil potest colligi, quia ibi non tractat de comparatione divisionis entis in unum et multa ad alias divisiones entis, sed de modo et ordine quo a nobis concipiuntur unum et multa. Ratio etiam illa nullius est momenti, quia, ut recte fiat comparatio, non est facienda inter unum, ut est adæquata passio entis, et modos contrahentes ens; sic enim non negaret Scotus, unum prius convenire enti quam finitum et infinitum, vel alios similes modos, sicut proprietas adæquata generi, et convertibilis cum illo, prius ratione intelligitur ei convenire, quam differentie inferiores contrahentes, quia talis proprietas